

En varm kartoffel

I en tid, hvor der rettes fokus mod omkostninger som aldrig før, kan man stå tilbage med en fornemmelse af uforståenhed. Hvor er mon den sunde fornuft blevet af?

Ja, sådan kan man betegne forsikringsselskabernes fremfærd i forhold til dem, der hver dag prøver at oprette skader på en professionel og sikkerhedspræget måde. Muligheden for at skabe en positiv dialog om, hvad der er ret og rimeligt, er som morgentågen brændt op i den varme sommer-sol. Det er ene og alene kommercielle interesser fra selskabernes side, der driver værket.

Et sådant grundlag danner ramme for den daglige kamp for karrosseriværksteder landet rundt. Her skelner man ikke mellem, hvem der er fri eller mærkeforhandler. Nej, uanset baggrund, så kæmper alle den samme kamp med at få lov til at reparere en skade på en bil på den, for kunden, bedst mulige måde.

Nu anvendes der landet rundt et monopoliseret skadesopgørelsesprogram med navnet Autotaks. Dette program udbydes af forsikringsselskabernes brancheorganisation, som danner grundlag for forsikringsselskabernes godkendelse af skadespriser. Allerede her kan man undres over denne konstellation.

Programmets rammer programmeres af flittige programmører i brancheorganisationens varetægt. Her er man mere eller mindre lydhør for de så godt kendte programmeringsforhold, der findes i alt, der har med softwareprogrammer at gøre. Dem, der så er tvunget til at anvende programmet i det daglige, nemlig karrosseriværkstederne, prøver ligeledes at tilgodese programmets indhold på

den bedst mulige måde med en tro på, at man naturligvis har taget højde for de reelle forhold. Forsikringsselskabernes brancheorganisation understreger da også, at Autotaks ikke er 100 procent retningsgivende, men udelukkende tjener som guideline, hvor der er plads til nødvendige muteringer (ændringer) af opgørelser.

Når det så er lykkedes at opgøre en skade efter den bedst mulige måde, har man herefter fornøjelsen at prøve at skabe forståelse hos de relevante taksatorer, der naturligvis forsøger med alle midler at begrænse indtjeningsmuligheden for et karrosseriværksted, og naturligvis også selskabets udgifter. Disse diskussioner kan føre til væmmelige håndteringsmåder, hvor den store dikterer den lille, hvordan verden er skruet sammen. Man deler ligeledes værkstedets beliggenhed op i by- og landszoner, hvilket kan få en til at få forhistoriske fornemmelser i maven af. Fokus hviler ikke længere på kvalitet og den korrekte arbejdsmetode. Nej, man prøver at presse citronen på en sådan måde, at mange virksomheder, små som store, har svært ved at få forretningen til at finansiere husleje og lønninger til de ansatte.

Der må findes løsningsmodeller, der retfærdiggør både en indtægt på karrosseriværkstederne såvel som et fornuftigt udgiftsniveau hos forsikringsselskaberne.

Man kan da stadigvæk prøve at opretholde troen på, at der findes en retfærdighed i dette land.

*Ing. Thomas Krebs,
direktør SKAD*